

[Else-Merete Ross.]

justitsminister og naturligvis også for udvalget, at jurister og andre arveretsinteresserede ikke har benyttet sig af den chance til lang tids drøftelse, som de fik givet på bekostning af ordførernes knappe tid i forsommeren. Jeg er derimod tilbøjelig til at tro, i hvert tilfælde håber jeg, at præciseringen af de spørgsmål i arveloven og skifteloven fra første behandling, som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen i dag har fremdraget, vil bidrage til, at jurister og andre interesserede både i tidsskrifter og i pressen vil tage del i diskussionen.

Må jeg henstille, at der skaffes udvalget eksemplarer af de numre af Ugeskrift for Retsvæsen og af Juristen fra det sidste par år, hvori der findes artikler angående udkast til arveloven. Det vil lette arbejdet, da udvalget vel i alle tilfælde må tage en diskussion om de principielle synspunkter, disse forfattere har fremsat, og vel også må tage stilling til den omformulering af visse paragraffer, som f. eks. dommerfuldmægtig Rønno-Jessen har foreslået.

Da lovforslagene er fremsat uændret og vi allerede har haft én førstebehandling, skal jeg nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde dengang, idet jeg mener, vi får mere ud af at drøfte de divergerende synspunkter i udvalget end her i salen.

Jeg skal derfor på mit partis vegne tilsige en velvillig overvejelse af lovforslagene i udvalget.

Herluf Rasmussen: De to lovforslag, der behandles i dag, er jo ord til andet identiske med tidligere fremsatte lovforslag, og jeg vil derfor henvise til de tidligere førte forhandlinger her, som fandt sted den 25. maj 1962 og findes refereret på sp. 5085. Der har jeg givet udtryk for mit partis synspunkter i forbindelse med disse to lovforslag.

Jeg vil gerne understrege, at vi så jo gerne — den højtærede justitsminister var måske imødekomende på dette punkt; det er muligt, jeg har misforstået det sidste gang — vi så gerne, at rækken af udarvinger

blev indskrænket endnu en gang, således at vi nåede ned på en enkelt arveklasse. Men der er vel ikke sket nogen væsentlig udvikling hos justitsministeren, siden vi behandlede sagen sidst. En sådan ændring ville jeg ellers se på med glæde, idet den i højere grad ville tilfredsstille mit partis principielle indstilling til hele arvespørgsmålet.

I øvrigt kan jeg ligesom sidst tilsige en saglig og positiv indstilling til behandlingen i udvalget.

Rimstad: Ved disse lovforslags første behandling i forrige folketingsår — det var den 25. maj i år — fandt jeg anledning til på mit partis vegne at fremkomme med en generelt betonet kritik på to områder, som begge berører det spørgsmål, om vort demokrati og folketingets rolle i det kun skal være en skueret, en formalitet, en illusion, om man vil, eller det skal være en realitet, noget ufravigeligt, en værdi, som der ikke blot står respekt om, men som der vises respekt, også i den tekniske praktisering af spillets regler.

Min kritik drejede sig dels om den meget korte tid — de 9 dage, der har været nævnt af de foregående ordførere — som var levnet tingets medlemmer mellem fremsættelsen og førstebehandlingen af noget så omfattende og betydningsfuldt som en ny arvelov, dels om det efter vor opfattelse både forkerte og uhensigtsmæssige i, at forarbejdet til en lov af denne karakter her i landet lægges i hænderne på et rent ministerielt udvalg på 3, omend nok så fremragende, jurister, uden at der allerede på det forberedende stadium — der jo netop ved en sådan lov uvægerligt må blive af grundlæggende betydning — deltager en eller flere fornuftige lægmænd, allerhelst også lægkvinder, således som det har været tilfældet i Norge og Sverige i de tilsvarende udvalg.

Den højtærede justitsminister tog i sit svar til mig ved første behandling afstand fra tanken om, at medlemmer af tinget eventuelt skulle deltage i det forberedende arbejde. Derom kan der sikkert siges både